

nødt til indledningsvis at komme med de bemærkninger om hr. Jens Løgstrup Madsen. Men jeg må så tage en kort bemærkning senere.

Fjerde næstformand (Elisabeth Arnold):

Hr. Lars Løkke Rasmussen har nu fået ½ minut mere, end de foreskrevne regler siger.

Hr. Bjørn Elmquist for en kort bemærkning, og så er der ikke flere indskrevne.

(Kort bemærkning).

Bjørn Elmquist (RV):

Jeg kan godt medgive formanden, at man ikke skal argumentere med eller mod formanden. Men lige nu er vi måske på kanten af forretningsordenen, for hr. Lars Løkke Rasmussen stillede jo ingen spørgsmål til ordføreren, hr. Flemming Oppfeldt, og mit indlæg er også snarere en kommentar til det, hr. Lars Løkke Rasmussen sagde heroppe fra talerstolen. Men jeg håber, det går.

Jeg synes ikke, man kan tillade sig at kalde det at bore sig ned i detaljer at spørge om sammenhængen i finansieringen og om, hvordan økonomien skal hænge sammen i de meget idealistiske udmeldinger og målsætninger, hr. Flemming Oppfeldt stillede op. Det kan ikke betegnes som en detalje, og det fik vi intet svar på.

Fjerde næstformand (Elisabeth Arnold):

Jeg vil gerne gøre den sidste taler opmærksom på, at formanden skønnede, at hr. Lars Løkke Rasmussen supplerede hr. Flemming Oppfeldt og derfor var et naturligt led i den debat, vi nu har haft i temmelig lang tid.

Nu er vi tilbage i ordførerrækken, og det er fru Pia Christmas-Møller.

Pia Christmas-Møller (KF):

Jeg lyttede meget intenst, da statsministeren indledte debatten. Statsministeren holdt en pæn rund tale, som blev fremført med beundringsværdig entusiasme, selv om en hel del af den lød, som om det var genbrug fra nytårstalen. Ja, flotte var ordene, og mange af dem var også velklingende, oven i købet i konservative ører. Men hvor var det konkrete budskab?

Statsministeren indledte med at fastslå, at det er vigtigt at vide, hvor man står, inden man begynder at pejle, hvor man skal hen. Det er jo et sundt udgangspunkt at have, og jeg ventede herefter med meget stor spænding på at få statsministerens og regeringens analyse af den

nuværende situation. Men den kom ikke. Jo, statsministeren konstaterede, at historien om det danske velfærdssamfund er historien om en succes, og at det jo går meget godt. Det er heller ikke urigtigt.

Men for en statsminister, som leder en regering frem mod et nyt århundrede i en situation, hvor udfordringerne til det danske velfærdssamfund er massive, er det en meget sølle analyse at have som udgangspunkt. Og når det er udgangspunktet, kan man vel ikke tillade sig at stille større forventninger til regeringens valg af strategi.

Jeg vil gerne benytte lejligheden til at spørge statsministeren: Hvad er statsministerens og regeringens realistiske vurdering af udviklingen af de udfordringer, vi står over for i disse år? Hvor er regeringens samlede strategi? Hvor er regeringens konkrete bud, og hvor er de konkrete forslag? Det vil jeg meget gerne bede statsministeren om at løfte sløret for under denne debat.

Hvis man med nogen velvilje analyserede statsministerens indlæg, var der én sætning, som faktisk godt kunne betragtes som værende en nyhed. Statsministeren sagde nemlig, at reformarbejdet skal fortsætte, og det er faktisk nye ord fra statsministerens mund, for statsministeren dekreterede jo reformpause i foråret. For nu at være sikker på at have forstået det helt rigtigt vil jeg gerne spørge, om statsministeren vil bekræfte, at det indebærer, at regeringen i den kommende tid vil fremlægge konkrete forslag til reformer på arbejdsmarkedet og en viderereførelse af de skridt, vi tog sidste år, og som allerede nu har vist, hvor virksomme de er på socialområdet og skatteområdet. Jeg vil meget gerne have, at statsministeren bekræfter, at regeringen nu langt om længe har ophævet reformpausen og er trukket i arbejdstøjet, og at vi kan vente nogle konkrete udspil.

Overskriften for dagens debat er jo: Hvad er målsætningen for det danske velfærdssamfund? Jeg kan sige på Det Konservative Folkepartis vegne, at vores målsætning for det danske velfærdssamfund kan formuleres ganske præcist. Det handler nemlig om at bevare og udbygge vores velfærdsmuligheder, så stadig flere mennesker kan få stadig bedre og friere udfoldelsesrammer. Men det kræver ændringer, bl.a. fordi verden omkring os forandrer sig. Alene det at fastholde vores nuværende velfærdsniveau kræver reformer.